

Джанфранко

Калліґаріч

Останнє літо в місті

роман

Переклад Ганни Залевської

Gianfranco Calligarich

L'ULTIMA ESTATE IN CITTÀ

 GIUNTI

Джанфранко Калліґаріч

ОСТАННЄ ЛІТО В МІСТІ

*З італійської переклала
Ганна Залевська*

ВИДАВНИЦТВО АНЕТТИ АНТОНЕНКО
ЛЬВІВ

УДК 811.131.1

К-17

Джанфранко Каллігаріч

ОСТАННЄ ЛІТО В МІСТІ

Роман

З італійської переклала Ганна Залевська

Перекладено за виданням:

Gianfranco Calligaris

L'ULTIMA ESTATE IN CITTÀ

I versi della poesia La città di Konstantinos Kavafis sono nella traduzione di Renata Lavagnini @ 2021 Bompiani

ISBN 978-88-301-0668-0

www.giunti.it; www.bompiani.it

© 2021 Giunti Editore S.p.A./Bompiani

Via Bolognese 165 - 50139 Firenze – Italia

Via G.B. Pirelli 30 - 20124 Milano – Italia

Prima edizione a marchio Bompiani: 2016

Prima edizione Le Finestre: giugno 2021

Рим 1970-х — місто письменників, режисерів, художників. Місто кохання і «дольче віта». Місто, у яке персонаж Каллігаріча закохується, немов у жінку. Як згадували автор і його друзі, що стали прототипами роману, життя в Римі починалося тоді о шостій вечора, коли місцева богема збиралася в кав'ярні «Розаті», потім вона перетікала в кінотеатри й тільки о першій ночі починала планувати світські тусовки. Спокусливий, але часом безжальний спосіб життя. Герой Каллігаріча — вразливий, амбітний і без грошей, — не може йтим покинути, як не може поїхати з цього дивовижного міста, тож він захищається у власний спосіб: багато п'є, усе обертає на жарт, щоб не виставляти на показ вразливу душу, а ще читає. Література для нього не лише внутрішня потреба інтелектуала, а й своєрідний інструмент ескапізму, що на останніх сторінках роману набуває фізичного змісту. Текст цього твору пронизують численні літературні алюзії, а фінал нагадає допитливому читачеві історію Вірджинії Вульф.

Сповнений сарказму, легкий, подекуди веселий, подекуди драматичний, шедевр Каллігаріча відтепер українською!

Усі права застережено. Жодної частини цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати в будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це ТОВ «Видавництво Анетти Антоненко».

© 2019 Giunti Editore S.p.A. / Bompiani, Firenze-Milano

First published under Bompiani imprint in 2016

www.giunti.it www.bompiani.it

© Ганна Залевська, український переклад, 2024

© «Видавництво Анетти Антоненко», 2025

ISBN 978-617-553-082-5

Вступне слово італійського видавця

Із цим романом, що з роками набув статусу культового твору, склалася унікальна для видавничої справи ситуація. Переможець «Premio Inedito» (премії «Неопубліковане») за 1973 рік, він уперше вийшов у видавництві «Garzanti» накладом сімнадцять тисяч примірників, що розійшлися за одне літо, після чого твір зник з полиць. За ним ганялися три покоління завсідників букіністичних ринків і книгарень, допоки у 2010 році, ставши темою університетських студій та предметом обговорень у невеличких читацьких клубах, де цю книжку передавали з рук у руки, роман не привернув увагу видавництва «Aragno», яке взялося за повторну публікацію. Резонанс у пресі підтвердив сенсаційність перевідкриття твору. Згодом і цей наклад вичерпався, читачі кинулися шукати роман в інтернеті, але швидко виявилось, що там його не знайти. Це пояснює рішення видавництва «Bompiani», третього видавця книги за сорок три роки, знову вивести твір «з підпілля».

Цього разу «*Останнє літо в місті*» помітив увесь світ, наразі твір перекладено сімнадцятьма мовами.

Присвячується Сарі Каллігаріч

*Першою великою катастрофою
для живих істот був не потоп,
а просушування.*

Шандор Ференці

*Підводився й падав — так провів
він юність і зрілість свою,
кидаючись у нурт.*

Т. С. Еліот

Останнє літо в місті

1

Так завжди буває. Людина щосили тримається осторонь, аж раптом одного чудового дня опиняється у вирі історії, яка веде її прямісінько до кінця.

Я б радо обійшовся без перегонів, якщо чесно. Мені довелося знати різних людей — дехто успішно фінішував, дехто навіть не міг стартанути, але рано чи пізно на всіх їхніх обличчях з'являлося таке невдоволення, що я дійшов висновку: в житті краще обмежитися спостереженнями, але не врахував довбаного безгрошів'я, з яким зіткнувся одного дощового дня на початку минулої весни. Інші події підтягнулися самі собою, як завжди буває. Одразу хочу прояснити, що ні на кого не серджусь, просто я мав на руках певні карти й ними зіграв. От і все.

Ця затока справді напрочуд красива. Над нею стримить сарацинська фортеця, розташована на скелястому мисі, який врізається в море на сотню метрів. Дивлячись у бік узбережжя, я можу розгледіти поясок сліпучих пляжів посеред низької середземноморської рослинності. Далі — безлюдна о цій порі року автострада з трьома смугами, що пронизує своїми тунелями ланцюг скелястих, пройнятих сонцем гір. Блакитне небо, чисте море.

Кращого місця годі й шукати, якщо вже на те пішло.

Я завжди любив море. Із самого дитинства заглядаючись на пляжні краєвиди, я, мабуть, відчував у собі відгомін поштовху, що колись спонукав мого діда провести молодість на торговельних суднах Середземномор'я, після чого він осів у вічно насурмленому Мілані й настругав повну

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.